

ŽUPNIJA
ŠENTVID NAD LJUBLJANO

PRUŠNIKOVA 90, 1210 LJUBLJANA – ŠENTVID

29. avgust 2026

ISKANJE IDENTITETE NAŠE ŽUPNIJE

Pismo župljanom Šentvida nad Ljubljano ob začetku novega pastoralnega leta

Župnija, kot je Šentvid nad Ljubljano, ima zaradi svoje bogate in dolge zgodovine veliko prednosti, a hkrati tudi kar nekaj izzivov. Prednosti zato, ker lahko črpa iz močne tradicije, ki so jo naši predniki gradili pod Šentviškim hribom, in izzivov zato, ker velike okretne ladje v razburkanem morju ni vedno lahko preusmeriti. Odkar sem v avgustu prevzel vodenje župnije, sem se že kar nekajkrat znašel v situacijah, ki so združevale eno in drugo. Velikokrat sem ob večerih z veseljem zaprl svoj računalnik, potem ko sem prebral maile župnijskih sodelavcev, ki so vsak na svoj način pripravljali neke sprotne dogodke in kjer si sam nisem potreboval beliti glave s pripravo. A prav tako pogosto sem te zadnje tedne pozno v noč sedel za pisalno mizo in poskušal razumeti, kako ta velik stroj naše župnije pravzaprav deluje in na kaj vse moram biti pozoren, da ne bom koga prizadel, koga izpustil ali pa komu vzel njegovo mesto. Če sem to morda storil, se na tem mestu opravičujem in vas prosim za potrpljenje z menoj.

Nadškof Stres je pred desetletjem dejal za našo nadškofijo, da je podobna ženi s prevelikim plaščem. Kaj je želel s tem povedati? Plašč človeka sicer ščiti pred mrazom in vetrom, če pa je ta plašč pretežak in prevelik, postane ovira. Nekaj podobnega morda lahko rečemo tudi za našo župnijo: obstaja nevarnost, da ta velik plašč, na katerega smo zelo ponosni – torej plašč naše tradicije, zgodovine, navad in pravil –, postane ovira in ne opora. Tisto, kar bi osebno v Šentvidu rad dosegel, je to, da se bomo čez leta tega obdobja spominjali kot časa, ko smo ovrednotili to, kar je za nas pomembno, in zadihali malce bolj svobodno.

Nekaj sprememb je prinesel že prvi avgust, ko so se spremenili urniki nekaterih svetih maš, uradnih ur in določenih skupin. Ob tem razumem, da je kdo med vami jezno listal Naš zvon in si mislil, kaj nam pa sedaj ta mladenič soli pamet in spreminja nekaj, kar smo imeli leta in leta. Še niti dobro nas ni spoznal, pa že... Ja, morda si je kdo mislil tako. Imate vso pravico. Vas pa povabim, da preden dokončno zaloputnete vrata in obrnete hrbet, vseeno namenite nekaj časa razlagi vizije, ki jo imam in bi jo z vami rad uresničil.

Kot voditelj Pastoralne službe je moja naloga na nek način ta, da celotni naši Nadškofiji Ljubljana z mojo ekipo sodelavcev pripravim nekakšno usmeritev, nekakšno rdečo nit za naslednja leta. Ko sem jo pripravljaj, sem že imel v mislih župnijo, na katero bom kot župnik poslan. Maja sem dokončno izvedel, da bo to Šentvid. In od takrat naprej se je počasi sestavljalo to, kar bi vam rad predstavil.

V naslednjih desetih letih nas čaka kar nekaj zahtevnih projektov. Obnova strehe naše župnijske cerkve, obnova zvonika in hkrati še določene manjše, a zato nič manj pomembne obnove in preureditve. Do konca letošnjega koledarskega leta bomo – upam – pripravili nekakšno časovnico dela in zbiranja denarja. Sredstva ne bomo zbirali na način »šparanja« in »zategovanja pasu«, pač pa aktivno, z dogodki, koncerti, obiski, adventnim in velikonočnim sejmom in še čim drugim. Želim, da stopimo skupaj, in ker vem, da lahko – kar ste pri gradnji Vidovega doma že pokazali – ne bom odnehal, dokler ne zberemo dovolj sredstev za kompletno obnovo tega, kar je pač potrebno. Na tej točki mislim, da je velika večina župljanov že zadovoljna... saj vse kaže, da je naš župnik »gospodaren« in mu je mar za ohranjanje podobe naših stavb. Ja, nič ne rečem – je pomembno. Vsekakor pa ne bistveno. To, da bomo stopili skupaj in zbirali sredstva za obnovo enega in drugega dela naše župnijske cerkve, naj bo tisti zunanji pokazatelj resnične notranje ubranosti in enosti. Temu pa bi sedaj rad namenil preostanek besed.

Prvo leto, ki ga sedaj začnemo, bo namenjeno iskanju odgovora na vprašanje »Kdo smo?« Rad bi, da si v vseh skupinah zastavimo to vprašanje in tako počasi oblikujemo nekakšno osebno izkaznico naše župnije, na katero bomo zapisali, kdo je pastir naše župnije in kakšen naj bo; kdo je čreda naše župnije in kaj so njene glavne značilnosti; kaj je teritorij, ki ga župnija naseljuje; in končno, na kakšen način živimo in praznujemo svojo vero. S temi vprašanji se bo vsak mesec na seji ukvarjal Župnijski pastoralni svet, na prvi seji pa bomo določili tudi način, kako v proces vključiti vse. Rad bi, da župnija naredi nekaj korakov naprej in se kot stara gospa v plašču postavi pred ogledalo in si iskreno prizna, kakšna je. Kaj ji manjka in kaj je dobrega. Tudi sam bom tej tematiki namenil kar nekaj prostora. V okviru družinske kateheze bom pripravil serijo nagovorov, prek katerih bomo razmišljali o tem, kaj je naša veroizpoved – kaj verujem in posledično kdo sem. Na te kateheze so seveda vabljeni tudi nove družine. Ob prvih petkih bom imel malce daljše pridige – verjetno ste opazili, da nerad dolgo govorim, no prvi petki in to pismo so izjema – v teh pridigah bom v letošnjem letu razčlenil in se zaustavil ob dveh temeljnih zakramentih, ki nam dajeta identiteto – odgovorjata na vprašanje, kdo smo – to sta krst in evharistija. Hkrati pa bomo te tematike srečali tudi ob drugih priložnostih. Prvo leto bo torej v znamenju iskanja naše identitete, naše župnijske osebne izkaznice.

Drugo leto bomo – obogateni s spoznanji o nas samih – pogledali v prihodnost in skupaj oblikovali vizijo, cilj, h kateremu želimo priti. Rad bi, da oblikujemo konkreten cilj, kako bomo postali misijonska župnija. Ker – ne pozabimo – Cerkev v 21. stoletju bo postajala misijonska ali pa bo umrla. In mislim, da nihče od nas ne želi klavnega konca naše župnije. Zato vas povabim k razmišljanju o tem, kako postati misijonarji v našem kraju. Oblikovali bomo konkretne cilje, kriterije in jasno načrtano pot.

Tretje leto bo namenjeno skupnemu oblikovanju pastoralnega načrta, ki bo poskušalo prinesiti spremembe. Opustili bomo tisto, kar nam ne koristi, in vpeljali novosti, ki jih še nismo imeli, a jih potrebujemo. Da bo ta naša gospa v plašču lažje hodila svojo pot. In na koncu bo čas za zbiranje izkušenj. Nekakšno sito prehojene poti. Ob tem, ko bomo torej na zunanji zbirali denar, postavljali gradbene odrede in prenavljali cerkev, želim in vas prosim, da začnemo prenavljati tudi nas same in naše duhovno življenje. Zakaj? Zato, ker želim, da ob praznovanju 950-letnice naše župnije, ko bo župnijska cerkev morda že zasijala delno v novi luči, vsi skupaj svetu damo jasno sporočilo: župnija Šentvid želi tudi v naslednjem tisočletju temu kraju prinašati Kristusa, ki je edini Odrešenik človeka. To naj bo želja, ki naj nas združuje. To naj bo cilj, ki naj nas žene naprej.

Dejal sem že, da ne bomo samo brisali dogodkov ali jih predstavljali na druge termine, ampak tudi dodajali in tako oplemenitili naše praznovanje cerkvenega leta. Prvi dodatek bo redno jutranje čiščenje Najsvetejšega. Razen v počitniškem času bom vsak ponedeljek, sredo in petek ob 6.30 odklenil cerkev in izpostavil Najsvetejše za tiho molitev. Ob 7.00 bom cerkev spet zaprl, mi pa bomo povabljeni, da blagoslov, ki ga bomo zjutraj prejeli, odnesemo na naše delovno mesto, šole in domov. Povabljeni, da se mi pridružite. Jaz bom gotovo tam. Bodimo skupaj. Drug dodatek bodo maše zornice, ki jih bomo obhajali v prvi polovici adventa. Gre za maše zgodaj zjutraj, brez luči, ki nas z bogatimi besedili in lepimi pesmimi pripravljajo na Jezusovo rojstvo. V postu bomo križev pot molili malce bolj pogosto, temu pa se bo ob postnih sobotah pridružila še pobožnost Marijinih žalosti. V maju pa se šmarnična pobožnost vrača v Stanežiče.

Tretje področje prenove poleg zunanje – torej gradbene – in notranje, torej duhovne in pastoralne, pa bo digitalno. Počasi začnemo proces, ki bo trajal verjetno kar nekaj časa in zahteval kar nekaj korakov in sodelovanja – proces digitalne prenove naše župnije: najprej nekaj najnujnejših reči za vsakodnevno življenje župnijskega urada, kot so sprejemanje svetih maš, obrazci in koledar; potem s prvim januarjem nova podoba Našega zvona, ki po mojem mnenju že skoraj dobro desetletje čaka na nadgradnjo; in potem počasi še spletna stran in vse, kar je s tem povezano.

Naj bo vse to blagoslovljeno z našo molitvijo drug za drugega in molitvijo vseh za našo župnijo. Sveti Vid in sveti Jakob pa naj pri Večnem pastirju Jezusu Kristusu izprosita obilo milosti za to pot pastoralne poživitev, ki je pred nami.

mag. Boštjan Dolinšek,
župnik